

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 21 juli 2010 in zaak
nr. 09/47528 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 oktober 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie, voor zover thans van belang, de vreemdeling ongewenst verklaard.

Bij besluit van 27 november 2009 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 juli 2010, verzonden op 22 juli 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 augustus 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister, thans de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen als eerste grief is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. In de tweede grief klaagt de vreemdeling, voor zover thans van belang, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij in 1996 weliswaar als vluchteling is toegelaten tot Nederland, maar dat het aan hem is om aannemelijk te maken dat hij thans bij terugkeer gevaar loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Daartoe betoogt hij dat zijn toelating destijds als vluchteling impliceert dat tevens is vastgesteld dat hij bij terugkeer ook een reëel risico zou lopen op een onmenselijke behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

2.2.1. De vreemdeling heeft op 2 november 1996, voor zover thans van belang, een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend en is bij besluit van 31 december 1996 als zodanig toegelaten. Met de invoering van de Vw 2000 is deze toelating van rechtswege aangemerkt als een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Bij besluit van 25 oktober 2007 heeft de staatssecretaris deze verblijfsvergunning ingetrokken. Tevens is de vreemdeling ongewenst verklaard, omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de

vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

2.2.2. In het door de staatssecretaris in het besluit van 31 december 1996 ingenomen standpunt dat aannemelijk is dat de vreemdeling in zijn land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, ligt besloten dat de staatssecretaris toen aannemelijk heeft geacht dat de vreemdeling bij terugkeer naar dat land een reëel risico zou lopen te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Gelet op het uit het vluchtelingenschap voortvloeiende verbod op refoulement, ligt het dan ook op de weg van de staatssecretaris om aannemelijk te maken dat de vreemdeling thans, anders dan ten tijde van het besluit van 31 december 1996, geen reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat, ondanks dat de vreemdeling in 1996 als vluchteling is toegelaten tot Nederland, het aan hem is om aannemelijk te maken dat hij thans bij terugkeer gevaar loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen voor het overige is aangevoerd, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 27 november 2009 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. In beroep heeft de vreemdeling betoogd dat in het licht van de eerdere vaststelling in het besluit van 31 december 1996 dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, het standpunt in het besluit van 27 november 2009 dat niet de conclusie kan worden getrokken dat sprake is van een dergelijk risico, volstrekt onbegrijpelijk is.

2.4.1. In het besluit van 25 oktober 2007 en het daarin ingelaste voornemen daartoe heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat, voor zover thans van belang, uit het relaas van de vreemdeling – gezien tegen de achtergrond van de huidige politieke en maatschappelijke situatie in Afghanistan – niet de conclusie kan worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist hij zal worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Daaraan heeft hij ten grondslag gelegd dat de vreemdeling weliswaar in 1992 problemen heeft ondervonden van de zijde van de Hezb-i Islami, maar dat het niet aannemelijk is dat hij op dit moment nog heeft te vrezen voor deze groepering, aangezien hij zelf heeft verklaard dat hij na 1992 geen problemen meer van hun zijde heeft ondervonden. Ook de vrees van de vreemdeling voor de Taliban maakt vorenstaande niet anders, nu de Taliban, hoewel nog altijd actief, thans geen machtsfactor meer vormen in Afghanistan en zij slechts in staat zijn om in

bepaalde delen van Afghanistan onrust te zaaien. Dit standpunt heeft de staatssecretaris gehandhaafd in zijn besluit op bezwaar van 27 november 2009.

2.4.2. De staatssecretaris heeft uiteengezet dat en waarom niet aannemelijk is dat ten aanzien van de vreemdeling persoonlijk bij terugkeer naar Afghanistan sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Daarbij heeft de staatssecretaris vermeld welke omstandigheden zijn gewijzigd ten opzichte van de situatie ten tijde van de toelating van de vreemdeling als vluchteling en waarom dit thans tot voormeld standpunt leidt. Gelet hierop en op hetgeen onder 2.4.1. is weergegeven, is het standpunt van de staatssecretaris dat niet aannemelijk is dat de vreemdeling bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, niet onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd. De beroepsgrond faalt.

2.5. Voorts heeft de vreemdeling betoogd dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat artikel 8 van het EVRM zich niet verzet tegen zijn ongewenstverklaring. Daartoe heeft hij aangevoerd dat niet is aangetoond dat hij zich in Afghanistan meer dan achttien jaar geleden schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen en dat hij gedurende zijn verblijf in Nederland sinds 1996 nooit is veroordeeld voor een misdrijf. Voorts heeft hij bij binnenkomst in Nederland verklaard over zijn rang en werkzaamheden bij de Khad/WAD en was dit kennelijk geen reden om hem in 1996 niet in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning. Verder zijn zijn gezinsleden woonachtig in Nederland en hebben zij de Nederlandse nationaliteit en kunnen zij, aangezien zij in het verleden een verblijfsvergunning asiel hebben gekregen, wegens hun vrees voor vervolging niet terugkeren naar Afghanistan, aldus de vreemdeling.

2.5.1. In het besluit van 27 november 2009 heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat, zakelijk weergegeven en voor zover thans van belang, een inmenging in het recht op familie- en gezinsleven, neergelegd in artikel 8 van het EVRM, is gerechtvaardigd, nu gelet op de ernst van de misdrijven, meer gewicht wordt gehecht aan de belangen van de staat dan aan de belangen van de vreemdeling en zijn gezinsleden. Daaraan heeft de staatssecretaris ten grondslag gelegd dat de toepasselijkheid van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag leidt tot de conclusie dat de vreemdeling een gevaar voor de openbare orde vormt en dat het feit dat de vreemdeling nooit strafrechtelijk is veroordeeld dan wel zich in Nederland schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf, niets afdoet aan de ernst van de mensenrechtenschendingen. Voorts heeft de staatssecretaris gesteld dat de vreemdeling geen toelating zou zijn verleend, indien hij naar volledige waarheid zou hebben verklaard over zijn daden en dat hij er daarom niet op mocht vertrouwen dat hij de verblijfsvergunning op een rechtmatige wijze had verkregen. Verder heeft de staatssecretaris aan het besluit ten grondslag gelegd dat, nu ten aanzien van de vreemdeling thans is vastgesteld dat er geen beletselen in de zin van artikel 3 van het EVRM bestaan tegen zijn terugkeer naar Afghanistan en gelet op het feit dat zijn gezinsleden een verblijfsvergunning hebben gekregen vanwege de eerdere verlening van de vluchtelingenstatus aan de vreemdeling zelf, niet a priori kan worden gesteld

dat niet hetzelfde zal gelden voor zijn gezinsleden. Daarnaast zijn de gezinsleden niet gehouden hem te volgen en zijn zij in staat om, gelet op hun Nederlandse nationaliteit, de vreemdeling te bezoeken, zo nodig buiten Afghanistan. Met betrekking tot de kinderen heeft de staatssecretaris ten slotte gesteld dat zij allen meerderjarig zijn en dat niet is gebleken van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding.

2.5.2. Gelet op hetgeen onder 2.1. is overwogen, is thans niet meer in geschil dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag op de vreemdeling van toepassing is. De staatssecretaris heeft terecht gesteld dat geen sprake is van een objectieve belemmering om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen, nu ten aanzien van de vreemdeling is vastgesteld dat hij bij terugkeer naar Afghanistan geen reëel risico loopt op een met artikel 3 strijdige behandeling en de gezinsleden geen zelfstandige asielgronden hebben gesteld. Voorts blijkt uit het besluit dat de staatssecretaris alle door de vreemdeling gestelde belangen heeft betrokken bij de beoordeling of zich een schending van artikel 8 van het EVRM voordoet. Hij heeft hierbij doorslaggevend gewicht mogen toekennen aan het belang van de internationale betrekkingen van Nederland die worden gediend door de ongewenstverklaring van de vreemdeling.

Het geheel van de voor de te verrichten belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden, hiervoor vermeld onder 2.5.1., geeft geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris, bij de fair balance die moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het Nederlands algemeen belang anderzijds, zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat inmenging in de uitoefening door de vreemdeling van zijn recht op familie- en gezinsleven is gerechtvaardigd. De beroepsgrond faalt.

2.6. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden, komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop deze betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskosten veroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 21 juli 2010 in zaak nr. 09/47528;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. D. Roemers, leden, in tegenwoordigheid van mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

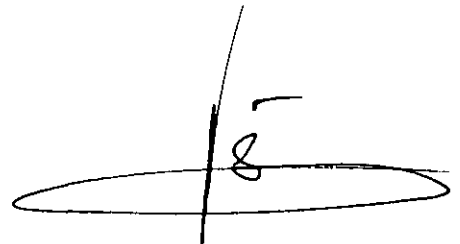
w.g. Bossmann
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 januari 2012

314-638.

Verzonden: 30 januari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller, more complex mark to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Afdeling 3, meervoudige kamer

Regnr.: AWB 09/47528 ONGEWN

UITSpraak ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)

in het geding tussen

eiser, V-nummer woonplaats kiezende ten kantore van zijn
gemachtigde, mr. P.C.M. van Schijndel, advocaat te Den Haag,

en

de minister van Justitie, voorheen de staatssecretaris van Justitie, verweerder.

I PROCESVERLOOP

Eiser heeft gesteld te zijn geboren op en de Afghaanse nationaliteit te hebben.
Hij verblijft als vreemdeling in Nederland.

Bij besluit van 31 december 1996 is eiser toegelaten als vluchteling in Nederland. Op grond van artikel 115, zevende lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) is de verblijfsstatus van eiser op 1 april 2001 van rechtswege aangemerkt als een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000. Bij besluit van 25 oktober 2007, aan eiser uitgereikt op 3 januari 2008 heeft verweerder in het kader van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag (Vv) eisers verblijfsvergunning ingetrokken en eiser tevens ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000. Bij schrijven van 3 januari 2008 heeft eiser tegen zijn ongewenstverklaring bezwaar gemaakt. Bij besluit van 27 november 2009 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij brief van 21 december 2009 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 10 juni 2010. Eiser is aldaar in persoon verschenen en werd bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. E. de Jong. Tevens was ter zitting aanwezig A.T. Tayeb, tolk Pashtu.

II OVERWEGINGEN

1 Eiser heeft betoogd dat het bestreden besluit een inbreuk vormt op het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en dat verweerder ten onrechte heeft overwogen dat artikel 1(F) van het Vv op hem van toepassing is. Daarnaast verzet artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), dan wel artikel 3 van het Antifolterverdrag zich, volgens eiser, tegen zijn ongewenstverklaring. Eiser stelt te vreezen vanwege het feit dat hij het voormalige communistische regime heeft gediend. Om deze reden is hij destijds in Nederland toegelaten als vluchteling. Eiser doet voorts een beroep op artikel 8 van het EVRM. Eiser stelt onder verwijzing naar de in de uitspraken van het EHRM in de zaken *Boultif tegen Zwitserland* (2 augustus 2001, nr. 54273/00) en *Üner tegen Nederland* (18 oktober 2006, nr. 46410/99) vermelde "guiding principles" dat verweerder een onjuiste belangenafweging heeft gemaakt. Tevens voert eiser aan dat hij aan Nederland is gebonden vanwege zijn medische behandeling, die hij in Afghanistan niet kan krijgen. Eiser meent ten slotte dat hij gelet op het tijdsverloop sinds het gehoor in bezwaar op 15 april 2008 ten onrechte niet opnieuw is gehoord op zijn bezwaar tegen de ongewenstverklaring.

Ter zitting heeft de gemachtigde van eiser nog aangevoerd dat uit de motie van het kamerlid Azough, voorgesteld op 21 april 2010 (Tweede Kamer, vergaderjaar 2009-2010, 19 637, nr. 1339) blijkt dat het parlement twijfelt aan de houdbaarheid van het ambtsbericht.

2 Verweerder stelt zich onder verwijzing naar de ingediende stukken op het standpunt dat eiser op goede gronden ongewenst is verklaard krachtens artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000. Daaraan heeft verweerder ten grondslag gelegd dat artikel 1(F) van het Vv op eiser van toepassing is. Voorts stelt verweerder dat geen sprake is van schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3 Ingevolge artikel 1(F) van het Vv zijn de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing op een persoon, ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan een vreemdeling door Onze Minister ongewenst worden verklaard in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.

Ingevolge artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 kan de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 van die wet geen rechtmatig verblijf hebben.

Het beleid met betrekking tot ongewenstverklaring is neergelegd in paragraaf A5/2 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000. Een vreemdeling die buiten de rechtsmacht van Nederland een ernstig misdrijf heeft begaan kan in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland ongewenst worden verklaard. Hierbij kan worden gedacht aan

de vreemdeling van wie het verblijf is geweigerd, dan wel beëindigd op grond van artikel 1(F) van het Vv.

Bij de toepassing van artikel 67 van de Vw 2000 worden de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig afgewogen tegen het algemene belang, dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.

4 De rechtbank overweegt het volgende.

Eiser heeft verklaard dat hij van 1979 tot 1983 manager was van de
 welke afdeling onderdeel uitmaakte van het ministerie van
 Van 1983 tot 1992 was eiser hoofd van de vereniging van
 Vanaf 1983 was
 eiser tevens werkzaam voor van de de
 (hierna:). De ging vanaf 1986 verder onder de
 naam het Afghaanse ministerie voor Staatsveiligheid, de
 (hierna:). Eiser heeft verklaard dat hij begon in de rang van luitenant en dat hij op
 reguliere wijze werd bevorderd tot laatstelijk de rang van kolonel. Eiser heeft op een
 consistente wijze verklaard dat hij belast was met het verzamelen van informatie over
 stammen. Deze informatie speelde hij door aan andere mensen binnen de. Het
 kantoor waar eiser werkte was in maar zijn agenten woonden in
 Eiser kon zelf niet naar omdat hij door de Pakistaanse agenten werd gezien
 als communist. De mensen uit het grensgebied kwamen naar het kantoor van eiser om
 vrijstelling te verkrijgen voor militaire dienst. Uit deze mensen selecteerde en betaalde eiser
 betrouwbare personen om als geheim agent voor de staatsveiligheidsdienst informatie in te
 winnen. Deze agenten verzamelden onder andere informatie over de reisroutes van de
 wapens en strijdkrachten van de en de typen wapens die deze hadden. Alle
 gegevens gingen rechtstreeks naar de staatsveiligheidsdienst. Eiser had ongeveer 30 agenten
 in dienst. Er reisden ook wel eens agenten van eiser naar Zwitserland of andere landen. In
 opdracht van de regering vernietigden de agenten ook huizen van nomaden aan de grens,
 omdat die huizen opslagruimtes voor verdovende middelen waren. De veiligheidsdienst
 vond dit nodig om aan de wereld te laten zien dat zij niet betrokken wilde zijn bij de handel
 in verdovende middelen. Volgens eiser waren het weliswaar zijn agenten, maar werden ze
 gestuurd door veiligheidsdienst. De informatie die eiser via zijn informanten
 verzamelde gaf hij door aan de directeur van de afdeling informatie. Heel
 belangrijke informatie gaf eiser echter direct door aan zijn baas die deze
 informatie weer doorgaf aan het hoofd van het

Vorenstaande bezien in het licht van de informatie uit het ambtsbericht en het ambtsbericht van 4 september 2002, inzake de politie ten tijde van het communistische bewind (1978-1992) en ten tijde van de (1992-1996), duidt erop dat eiser blijkt heeft gegeven van een onvoorwaardelijke loyaliteit aan het communistische regime. Op grond hiervan heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat gezien eisers werkzaamheden sprake is geweest van "personal and knowing participation" aangaande de door de gepleegde misdrijven en dat eiser daarvoor verantwoordelijk kan worden gehouden. De rechtbank ziet niet in op welke wijze het feit dat eisers werkzaamheden betrekking hadden op de zogenaamde vrije gebieden aan het voorgaande kan afdoen.

Naar het oordeel van de rechtbank doen aan het voorgaande evenmin af de door eiser aangehaalde kritiek op de wijze van toetsing aan artikel 1(F) in Nederland en de waarde van het voornoemde ambtsbericht, zoals in het bijzonder neergelegd in de brief van de UNHCR

van 14 november 2007 en de notitie van de UNHCR van 13 mei 2008, gelezen in samenhang met de daarmee nauw verbonden rapportages van dr. A. Giustozzi.

De rechtbank overweegt hierbij dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: AbRS), na kennis te hebben genomen van de bronnen van het ambtsbericht, bij uitspraak van 30 november 2004, LJN: AR 7346, heeft geoordeeld dat het ambtsbericht kan worden gedragen door de daaraan ten grondslag liggende stukken.

Daarenboven heeft de AbRS bij uitspraak van 24 september 2009, LJN: BJ8654 overwogen dat deze UNHCR notitie van 13 mei 2008 onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt in hoeverre de bronnen die ten behoeve daarvan zijn geraadpleegd als objectief, onafhankelijk en betrouwbaar kunnen worden gekwalificeerd, waardoor onvoldoende aanleiding bestaat om aan de informatie in het ambtsbericht te twijfelen. Gelet hierop acht de rechtbank vanuit het oogpunt van verdeling van bewijslast aanvaardbaar dat verweerder op grond van de uitgebreide en gedetailleerde informatie uit het ambtsbericht de vooronderstelling hanteert, dat alle officieren en onderofficieren die langere tijd werkzaam zijn geweest bij de *.....* op enig moment zijn gerouleerd naar een afdeling waar mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden en aldus "knowing and personal participation" in de regel mag worden aangenomen. Het is dan aan de betrokken vreemdeling om aannemelijk te maken dat hij een uitzondering op de regel vormt.

De rechtbank ziet dan ook geen aanleiding om het zijdens eiser opgevoerde, aan het strafrecht ontleende, toetsingskader over te nemen.

Met betrekking tot de verwijzing van eiser naar voornoemde motie van het kamerlid Azough, overweegt de rechtbank dat deze motie slechts een verzoek betreft aan het Team Internationale Misdrijven van het OM en de IF-unit van verweerders IND om de Kamer te informeren omtrent de vraag of de informatie in het ambtsbericht al dan niet bevestigd wordt door hun ervaring en kennis en door asielzoekers, die in het kader van een (strafrechtelijk) onderzoek zijn gehoord. De rechtbank is van oordeel dat deze motie voor verweerder geen aanleiding hoefde te zijn voor de conclusie dat niet (langer) van de juistheid van het ambtsbericht zou mogen worden uitgegaan.

Nu geen concrete aanknopingspunten naar voren zijn gebracht waardoor getwijfeld moet worden aan de juistheid en/of volledigheid van het ambtsbericht, mocht verweerder van de juistheid van de conclusies in dit ambtsbericht uitgaan. De rechtbank stelt voorts vast dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn individuele geval sprake was van bijzondere omstandigheden die tot een ander oordeel nopen. Aldus heeft verweerder op basis van een zelfstandige beoordeling als bedoeld in de uitspraak van de AbRS van 17 september 2007, LJN BB6492, eiser op goede gronden tegengeworpen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven in de zin van artikel 1(F) van het Vv.

Ten aanzien van het beroep op artikel 3 van het EVRM is de rechtbank van oordeel dat eiser in 1996 weliswaar als vluchteling is toegelaten tot Nederland, maar dat het aan hem is om aannemelijk te maken dat hij thans bij terugkeer gevaar loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Eiser heeft in dit kader enkel aangevoerd dat hij tot een risicogroep behoort, omdat hij het voormalige communistische regime heeft gediend en hem artikel 1(F) van het Vv wordt tegengeworpen. Dit is gelet op het bepaalde in C24.1 van de Vc 2000 in dit kader onvoldoende.

Met betrekking tot de door eiser aangevoerde medische omstandigheden, overweegt de rechtbank dat de gemachtigde van eiser ter zitting heeft aangegeven de juistheid van het advies van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 18 juni 2009 niet te bestrijden. Blijkens dit advies is de mogelijkheid tot behandeling inzake eisers hartritimestoornissen of psychische klachten in voldoende mate in Afghanistan voorhanden. De medische gesteldheid van eiser staat dan ook niet aan zijn ongewenstverklaring in de weg.

Met betrekking tot eisers beroep op artikel 8 van het EVRM, waarin is bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- en gezinsleven, overweegt de rechtbank dat tussen eiser, zijn echtgenote en zijn vier kinderen, die de Nederlandse nationaliteit bezitten, familie- en gezinsleven bestaat als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Het bestreden besluit strekt tot de ongewenstverklaring van eiser. Dit ontnemt eiser de mogelijkheid van kortdurend verblijf hier te lande, terwijl zijn gezin hier woont. Het bestreden besluit is derhalve in zoverre een inmenging in zijn recht op familie- of gezinsleven.

Teneinde de vraag te beantwoorden of de inmenging op verzoekers recht op gezinsleven met zijn gezin, gelet op artikel 8, tweede lid, van het EVRM gerechtvaardigd is, dient een op de individuele zaak toegespitste belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de Nederlandse Staat een zekere beoordelingsvrijheid toekomt.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder doorslaggevende betekenis mogen toekennen aan het belang van de internationale betrekkingen van Nederland die worden gediend door de ongewenstverklaring van eiser aan wie terecht artikel 1 (F) van het Vv is tegengeworpen. Daarbij heeft verweerder mogen meewegen dat geen sprake is van een objectieve belemmering om het familie- en gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen en heeft verweerder er met recht op gewezen dat de echtgenote en de kinderen van eiser de Nederlandse nationaliteit bezitten, die hen ook in staat stelt eiser te bezoeken in landen buiten Afghanistan.

Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken om eiser ongewenst te verklaren.

5 Met betrekking tot eisers stelling dat verweerder hem gelet op de tijdsduur tussen het gehoor op 15 april 2008 en het bestreden besluit ten onrechte niet nogmaals heeft gehoord, overweegt de rechtbank tot slot het volgende. De vraag of verweerder gehouden was eiser opnieuw te horen wordt beheerst door het bepaalde in artikel 7:9 van de Awb. Van belang is of er nieuwe feiten en omstandigheden zijn, die voor de op het bezwaar te nemen beslissing van aanmerkelijk belang kunnen zijn. Het enkele tijdsverloop is niet een dergelijke omstandigheid

6 Het beroep is derhalve ongegrond. Er zijn geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

III BESLISSING

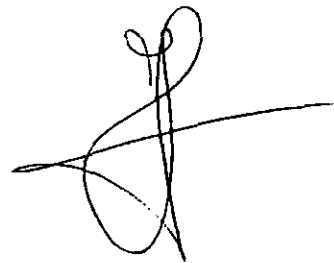
De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mrs. C.I.H. Kerstens-Fockens, C.G. Meeder en G.F. van der Linden-Burgers, in tegenwoordigheid van de griffier P.J.C. de Jong.

De griffier is buiten staat deze uitspraak mede te ondertekenen.

Uitgesproken in het openbaar op 21 juli 2010.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (nadere informatie www.raadvanstate.nl)

Afschrift verzonden op: **22 JULI 2010**

Van Dijk Van Schijndel Menheere Scholtes

Mr P.C.M. van Schijndel Mr L. van Dijk Mw Mr M.M. Menheere Mw Mr P. Scholtes

De Afdeling Bestuursrechtspraak van
de Raad van State,
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16 113
2500 BC 's-Gravenhage

tevens per fax.: (070) 365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 AUG 2010	
ZAAKNR.	2010080971/1/2
AAN:	V2 Simon
BEHANDELD: DD:	PAR:

Fax 18 aug. 2010

DUINWEG 9 2585 JT DEN HAAG TELEFOON (070) 354 64 24 TELEFAX (070) 354 98 04 www.dsmadvocaten.nl

Datum : 18 augustus 2010
Betreft :
Ons kenmerk : / Staat der Nederlanden
Uw kenmerk : AWB 09/47528
IND-dossiernummer 9611-02-4011

Geeft eerbiedig te kennen:

In de bovenvermelde aangelegenheid zend ik U (per fax in enkelvoud en per gewone post in tweevoud) een hoger-beroepschrift, met daaraan gehecht de beschikking waarvan hoger beroep.

Ik verzoek U vriendelijk het hoger-beroepschrift in behandeling te nemen en mij op de hoogte te houden van de voortgang van deze zaak.

U dankende voor de ten deze te nemen moeite, verblijf ik,

Hoogachtend,
Uw d.w.,

P.C.M. van Schijndel

Rekening Derdengelden nr. 50.94.84.409 t.n.v. Stichting Beheer Derdengelden te Den Haag.

Van Dijk Van Schijndel Menheere Scholtes is een samenwerkingsverband dat beroepsvennootschappen omvat. Op alle opdrachten betreffende rechtshulpverlening zijn onze Algemene Voorwaarden van toepassing. U kunt een exemplaar verkrijgen op het secretariaat. Ze staan ook op onze website www.dsmadvocaten.nl. Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.

LAW
LINK
The Global Law Group

www.LawLink.eu

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

HOGER BEROEPSCHRIFT

inzake:

wonende te
 gemachtigde: mr P.C.M. van Schijndel

tegen

de Minister van Justitie,
 te 's-Gravenhage,
 gemachtigde:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 AUG 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer heer _____ hierna te noemen appellant, geboren op _____ van
 Afghaanse nationaliteit, wonende te _____ aan het adres _____ te dezer zake
 woonplaats kiezende te (2585 JT) 's-Gravenhage aan het adres Duinweg 9 ten kantore van de
 advocaat mr P.C.M. van Schijndel, die ten deze voor appellant occupeert en die hierbij verklaart,
 door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om namens hem het onderhavige hoger-
 beroepschrift in te dienen.

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage d.d. 21 juli
 2010, verzonden d.d. 22 juli 2010, AWB 09/47528, IND-dossiernummer 9611-02-4011, in welke
 zaak de rechtbank het beroep van appellant ongegrond heeft verklaard (het beroep was gericht
 tegen de beslissing op bezwaar van de Minister waarbij het bezwaar gericht tegen de ongewenst
 verklaring van appellant ongegrond werd verklaard).

Appellant hecht een afschrift van genoemde uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage aan het
 onderhavige hoger beroepschrift.

Appellant wenst de navolgende grieven wenst aan te voeren tegen de voormelde uitspraak
 van de rechtbank:

Grief 1.

1. De rechtbank heeft in elk geval artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag, de artikelen 25 en 28 van
 het Statuut van Rome, artikel 67 Vreemdelingenwet 2000, C4/3.11.3.3 Vc 2000 en artikel 3:46
 Algemene wet bestuursrecht geschonden, door ten onrechte te overwegen:

"4 De rechtbank overweegt het volgende.

Eiser heeft verklaard dat hij van 1979 tot 1983 manager was van de

_____ welke afdeling onderdeel uitmaakte van het ministerie van _____

Van 1983 tot 1992 was eiser hoofd van de vereniging van _____

_____. Vanaf 1983 was eiser tevens werkzaam voor directie
 van de Afghaanse Staatsveiligheidsdienst, de _____ De

ging vanaf 1986 verder onder de naam het Afghaanse ministerie voor Staatsveiligheid, de

(hierna: _____). Eiser heeft verklaard dat hij begon in de rang van

luitenant en dat hij op reguliere wijze werd bevorderd tot laatstelijk de rang van kolonel. Eiser heeft
 op een consistente wijze verklaard dat hij belast was met het verzamelen van informatie over
 stammen. Deze informatie speelde hij door aan andere mensen binnen de _____ Het kantoor

waar eiser werkte was in _____ maar zijn agenten woonden in _____. Eiser kon niet zelf naar _____ omdat hij door de Pakistaanse agenten werd gezien als communist. De mensen uit het grensgebied kwamen naar het kantoor van eiser om vrijstelling te verkrijgen voor militaire dienst. Uit deze mensen selecteerde en betaalde eiser betrouwbare personen om als geheim agent voor de staatsveiligheidsdienst informatie in te winnen. Deze agenten verzamelden onder andere informatie over de reisroutes van de wapens en strijdkrachten van de _____ en de typen wapens die deze hadden. Alle gegevens gingen rechtstreeks naar de staatsveiligheidsdienst. Eiser had ongeveer 30 agenten in dienst. Er reisden ook wel eens agenten van eiser naar Zwitserland of andere landen. In opdracht van de regering vernietigden de agenten ook huizen van nomaden aan de grens, omdat die huizen opslagruimtes voor verdovende middelen waren. De veiligheidsdienst vond dit nodig om aan de wereld te laten zien dat zij niet betrokken wilde zijn bij de handel in verdovende middelen. Volgens eiser waren het weliswaar zijn agenten, maar werden ze gestuurd door _____ veiligheidsdienst. De informatie die eiser via zijn informanten verzamelde gaf hij door aan _____ de directeur van de afdeling informatie. Heel belangrijke informatie gaf eiser echter direct door aan zijn baas _____ die deze informatie weer doorgaf aan _____ het hoofd van het _____

Vorenstaande bezien in het licht van de informatie uit het ambtsbericht en het ambtsbericht van 4 september 2002, inzake de politie ten tijde van het communistische bewind (1978-1992) en ten tijde van de _____ (1992-1996), duidt erop dat eiser blijk heeft gegeven van een onvoorwaardelijke loyaliteit aan het communistische regime. Op grond hiervan heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat gezien eisers werkzaamheden sprake is geweest van "personal and knowing participation" aangaande de door de _____ gepleegde misdrijven en dat eiser daarvoor verantwoordelijk kan worden gehouden. De rechtbank ziet niet in op welke wijze het feit dat eisers werkzaamheden betrekking hadden op de zogenaamde vrije gebieden aan het voorgaande kan afdoen."

De rechtbank heeft weliswaar getoetst of er sprake is van 'personal participation' (appellant vindt dat de Minister en rechtbank ten onrechte tot de conclusie zijn gekomen dat er sprake is van 'personal participation'), maar heeft niet althans niet kenbaar gemotiveerd waarom er sprake is van 'knowing participation' (het is overigens het standpunt van appellant dat er geen sprake is geweest van 'knowing participation').

De rechtbank laat ten onrechte een deel van het gevoerde verweer onbesproken althans motiveert ten onrechte niet waarom de verklaringen die appellant heeft overgelegd om te bewijzen dat hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan of (mede)verantwoordelijk is voor handelingen als bedoeld in artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag, niet kunnen afdoen aan het oordeel van de Minister dat appellant zich schuldig heeft gemaakt aan of medeverantwoordelijk is voor de handelingen als bedoeld in artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag

Toelichting.

2. Bij de beoordeling van zaken met betrekking tot artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag wordt doorgaans gebruik gemaakt van de 'personal and knowing participation test' welke in lijn is met het gestelde in het Statuut van Rome (artikel 25 en 27 t/m 33).

Uw Afdeling heeft in de uitspraak d.d. 27 oktober 2003, nummer 200305116/1, overwogen: "In paragraaf C1/5.13.3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) is vermeld dat het aan de staatssecretaris is om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een vreemdeling onder de criteria van artikel 1 (F) valt. Teneinde te bepalen of betrokkene individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor misdrijven, als bedoeld in artikel 1 (F), wordt de 'personal and knowing participation test' toegepast. Beoordeeld wordt daarbij of ten aanzien van betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het misdrijf/ de betreffende misdrijven ('knowing participation') én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ('personal participation'). Indien hiervan sprake is, kan aan betrokkene artikel 1 (F) worden tegengeworpen. De 'personal and knowing participation test' is in lijn met het gestelde in het Statuut van Rome (artikel 25 en 27 tot en met 33), aldus de circulaire."

De Minister en Staatssecretaris van Justitie stellen in hun brief d.d. 9 juni 2008, kenmerk 5528861/DVB, aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal:

"Wat betreft de toepassing van artikel 1F Vluchtelingenverdrag in het Nederlandse vreemdelingen-beleid (hoofdstuk 3 notitie) wordt vooropgesteld dat in alle zaken waarin dit artikel is tegengeworpen, steeds individueel is getoetst. De Staatssecretaris moet aantonen – maar niet "bewijzen" in de zin van de in het strafrecht gehanteerde bewijsmaatstaf – "ernstige redenen" te hebben om te veronderstellen dat de betrokkene onder de criteria van artikel 1F Vluchtelingenverdrag valt. Indien een vreemdeling weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van de betreffende gedraging/de betreffende gedragingen ('knowing participation') én hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ('personal participation') kan artikel 1F Vluchtelingenverdrag worden tegengeworpen."

Het gaat er mitsdien om of de betreffende vreemdeling persoonlijk direct of indirect betrokken is geweest bij handelingen als bedoeld in artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag, de vreemdeling persoonlijk die handelingen heeft verricht of (mede)verantwoordelijk gehouden kan worden voor die handelingen, en in hoeverre hij heeft geweten dat die handelingen worden verricht.

Ingeval de vreemdeling niet zelf handelingen heeft verricht als bedoeld in artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag, dan kan er alleen dan sprake zijn van (mede)verantwoordelijkheid indien de vreemdeling tenminste weet dat door zijn toedoen een eindresultaat kan ontstaan dat er ten aanzien van iemand handelingen als bedoeld in artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag worden verricht.

Geen personal and knowing participation.

3. Appellant is van oordeel dat er ten aanzien van hem niet kan worden gesteld dat sprake is van 'personal and knowing participation' aan handelingen/misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag.

Appellant verwijst naar hetgeen hij in dit verband naar voren heeft gebracht:

"Eiser stelt zich op het standpunt dat art. 1(F) Vluchtelingenverdrag ten onrechte werd tegengeworpen en dat hij ten onrechte ongewenst werd verklaard.

Eiser heeft aangegeven dat hij weliswaar voor de . heeft gewerkt, maar dat hij geen mensenrechtenschendingen heeft gepleegd of gefaciliteerd of anderszins. Eiser persisteert bij zijn stelling dat hij niet heeft geweten dat de . zich schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen.

Al de tijd is eiser werkzaam geweest in de zogenoemde 'vrije gebieden'. In de CGA werd al aangegeven dat de werkzaamheden van de . in de 'vrije gebieden', in het geheel niet te vergelijken zijn met de werkzaamheden binnen Afghanistan. De Afghaanse overheid, dus ook de . had geen enkele zeggenschap in de vrije gebieden, was daar ook niet aanwezig (noch in de zin van overheidsgebouwen als politieposten of detentiecentra, noch in de vorm van aanwezigheid van legereenheden, noch in enig andere zin).

Waar door de Minister wordt geconcludeerd wordt dat in Afghanistan op instigatie van (onderdelen van) de Khad misstanden plaatsvonden, was daar geen enkele sprake van in de 'vrije gebieden'. Daardoor onderscheiden zich de werkzaamheden van eiser ten opzichte van de werkzaamheden van de Khad-leden binnen Afghanistan.

Omdat eiser feitelijk gescheiden en geïsoleerd van de rest van Afghanistan woonde en werkte in de 'vrije gebieden', is het dagelijks leven in Afghanistan feitelijk aan hem voorbij gegaan. Dat verklaart waarom hij heeft gezegd en hij blijft zeggen dat hij niet op de hoogte is geweest van het handelen zoals door de Minister gesteld van de .

Toen eiser ging werken voor de . werd hij 1° luitenant. Hij weet niet wanneer hij exact werd bevorderd. In elk geval vond bevordering plaats conform de Wet bevordering ambtenaren en officieren. Het betroffen bevorderingen vanwege zeg maar tijdsverloop, en had niets van doen vanwege een bijzondere prestatie of anderszins.

Uit het relaas van eiser volgt dat er zijn geval sprake is van een significante uitzondering op de kennelijk aanvaarde algemene regel dat elke onder-officier en officier van de . ' zich schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen, dat en waarom in het geval van eiser er geen sprake is van 'personal participation' en 'knowing participation'.

Eiser heeft diverse verklaringen overgelegd van mensen die evenals hij zelf te maken hadden/hebben met de 'vrije gebieden'. De conclusie die uit deze verklaringen kan worden getrokken is dat er niets op te merken viel in negatieve zin van hetgeen eiser in de vrije gebieden heeft gedaan.

Eiser heeft bij schrijven d.d. 6 januari 2006 een viertal verklaringen overgelegd, heeft bij schrijven d.d. 27 januari 2006 een vertaling overgelegd van één van de vier verklaringen die d.d. 6 januari 2006 werden overgelegd, en heeft bij schrijven d.d. 23 februari 2006 een tweetal verklaringen met vertaling overgelegd. Deze verklaringen bevestigen hetgeen eiser heeft aangegeven, namelijk dat er niets op te merken viel in negatieve zin van hetgeen eiser in de vrije gebieden heeft gedaan. Daarnaast werd een verklaring overgelegd van het Afghaanse Consulaat-Generaal waarin het volgende staat:

"The Consulate General of the Islamic Republic of Afghanistan in the Netherlands hereby confirms that: According to letter No: 5340 dated 1386-11-20 Local calendar '2008', issued by consular department of the Ministry of Foreign Affairs of the I.R. of Afghanistan, Mr. Dost Mohammed Aiaz born on 02/05/1952 in Kabul-Afghanistan. He has worked in the national security of Afghanistan and there is no record of any crimes against humanity during his duty."

Motiveringsgebrek met betrekking tot de vaststelling dat er sprake is van 'knowing participation'.

4. De rechtbank heeft vastgesteld dat appelland informatie heeft ingewonnen c.q. voor appelland informatie werd ingewonnen over stammen, over de reisroutes van de wapens en strijdkrachten van de . en de typen wapens die deze hadden, en dat deze informatie door appelland door werd gespeeld aan andere mensen binnen de

De rechtbank stelt ook vast dat de . misdrijven heeft gepleegd (bedoeld zal zijn misdrijven zoals bedoeld in artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag).

5. Als kan worden vastgesteld dat appelland informatie heeft doorgespeeld aan de is nog niet vastgesteld dat appelland ook heeft geweten dat die informatie ertoe kon leiden dat andere mensen binnen de . misdrijven zoals bedoeld in artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag zouden plegen. Evenmin kan er uit worden afgeleid dat appelland, die geïsoleerd in de zogenoemde 'vrije gebieden' werkzaam was, (in het algemeen) heeft geweten dat de . zich (stelselmatig) schuldig maakte aan misdrijven zoals bedoeld in artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag.

In deze zijn is er sprake van een motiveringsgebrek, nu de rechtbank niet motiveert waarom er in casu sprake is geweest van 'knowing participation'.

In dat verband wordt nog verwezen naar de pleitnotities, op dit specifieke punt:

"Omdat eiser feitelijk gescheiden en geïsoleerd van de rest van Afghanistan woonde en werkte in de 'vrije gebieden', is het dagelijks leven in Afghanistan feitelijk aan hem voorbij gegaan. Dat verklaart waarom hij heeft gezegd en hij blijft zeggen dat hij niet op de hoogte is geweest van het handelen zoals door de Minister gesteld van de

Op basis van dit verweer mocht te meer van de rechtbank worden verwacht, dat de rechtbank ene gemotiveerd oordeel zou vellen over de door de Minister van Justitie gestelde 'knowing participation' van appelland.

Motiveringsgebrek met betrekking tot de vaststelling dat er geen sprake is van een significante uitzondering.

6. Appelland heeft onder meer in de pleitnotities het volgende gesteld:

"Eiser heeft diverse verklaringen overgelegd van mensen die evenals hij zelf te maken hadden/hebben met de 'vrije gebieden'. De conclusie die uit deze verklaringen kan worden getrokken is dat er niets op te merken viel in negatieve zin van hetgeen eiser in de vrije gebieden heeft gedaan.

Eiser heeft bij schrijven d.d. 6 januari 2006 een viertal verklaringen overgelegd, heeft bij schrijven d.d. 27 januari 2006 een vertaling overgelegd van één van de vier verklaringen die d.d. 6 januari 2006 werden overgelegd, en heeft bij schrijven d.d. 23 februari 2006 een tweetal verklaringen met vertaling overgelegd. Deze verklaringen bevestigen hetgeen eiser heeft aangegeven, namelijk dat er niets op te merken viel in negatieve zin van hetgeen eiser in de vrije gebieden heeft gedaan. Daarnaast werd een verklaring overgelegd van het Afghaanse Consulaat-Generaal waarin het volgende staat:

"The Consulate General of the Islamic Republic of Afghanistan in the Netherlands hereby confirms that: According to letter No: 5340 dated 1386-11-20 Local calendar '2008', issued by consular department of the Ministry of Foreign Affairs of the I.R. of Afghanistan, Mr. Dost Mohammed Aiaz born on 02/05/1952 in Kabul-Afghanistan. He has worked in the national security of Afghanistan and there is no record of any crimes against humanity during his duty."

Ten onrechte motiveert de rechtbank niet waarom deze verklaringen niet kunnen afdoen aan het oordeel van de Minister van Justitie dat appelland (mede)verantwoordelijk gehouden kan worden voor de door de KhAD/WAD gepleegde misdrijven, het oordeel dat appelland geen significante uitzondering is.

Grief 2.

7. De rechtbank heeft in elk geval artikel 3 EVRM, artikel 67 Vreemdelingenwet 2000 en artikel 3:46 Algemene wet bestuursrecht geschonden, door ten onrechte te overwegen: *"Ten aanzien van het beroep op artikel 3 van het EVRM is de rechtbank van oordeel dat eiser in 1996 weliswaar als vluchteling is toegelaten tot Nederland, maar dat het aan hem is om aannemelijk te maken dat hij thans bij terugkeer gevaar loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Eiser heeft in dit kader enkel aangevoerd dat hij tot een risicogroep behoort, omdat hij het voormalige communistische regime heeft gediend en hem artikel 1(F) van het Vv wordt tegengeworpen. Dit is gelet op het bepaalde in C24.1 van de Vc 2000 in dit kader onvoldoende."*

Met betrekking tot de door eiser aangevoerde medische omstandigheden, overweegt de rechtbank dat de gemachtigde van eiser ter zitting heeft aangegeven de juistheid van het advies van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 18 juni 2009 niet te bestrijden. Blijkens dit advies is de mogelijkheid tot behandeling inzake eisers hartritimestoornissen of psychische klachten in voldoende mate in Afghanistan voorhanden. De medische gesteldheid van eiser staat dan ook niet aan zijn ongewenstverklaring in de weg."

De rechtbank miskent dat artikel 3 EVRM in de weg staat aan de ongewenstverklaring.

Toelichting.

8. In de gronden van het beroep heeft appelland het volgende naar voren gebracht: *"12. De ongewenstverklaring van appelland komt in strijd met artikel 3 EVRM, nu de ongewenstverklaring met zich brengt dat appelland niet in Nederland mag blijven (dat zou immers een strafbaar feit opleveren) en de Nederlandse overheid hem dan feitelijk dwingt terug te keren in Afghanistan (er is geen enkel ander land waar appelland zou kunnen worden toegelaten)."*

Appelland heeft alleen al vanwege zijn achtergrond bij terugkeer in Afghanistan te vrezen voor een onmenselijke behandeling als bedoeld in art. 3 EVRM.

In het algemeen ambtsbericht Afghanistan van juli 2005 wordt gesproken over risicogroepen. Appelland behoort tot een risicogroep, vanwege het feit dat appelland het voormalige communistische regime heeft gediend.

In het geheel kan worden vastgesteld dat appelland bij beschikking d.d. 31 december 1996 werd toegelaten als vluchteling. Daarmee werd door de Staatssecretaris vastgesteld dat appelland in Afghanistan te vrezen heeft voor vervolging. Dat impliceert tevens dat de Staatssecretaris heeft vastgesteld dat appelland bij terugkeer in Afghanistan ook een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling als bedoeld in art. 3 EVRM. Ook al zou het terecht zijn dat art. 1(F) aan

appellant wordt tegengeworpen, en de consequentie daarvan is dat er geen vluchtelingenstatus aan appellant hoeft te worden verleend, dan nog blijft overeind dat het de vaststelling van de Staatssecretaris is dat appellant te vrezen heeft voor vervolging in Afghanistan en dat appellant bij terugkeer in Afghanistan een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling als bedoeld in art. 3 EVRM. Het oordeel van de Staatssecretaris in de bestreden beschikking dat in casu niet de conclusie kan worden getrokken dat er sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist appellant bij terugkeer in Afghanistan zal worden onderworpen aan een door art. 3 EVRM dan wel art. 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling, is gezien de eerdere vaststelling (die blijft immers overeind) volstrekt onbegrijpelijk.

13. *Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft een aantal interim measures getroffen voor Afghanen (waaronder Afghanen die werkzaam zijn geweest voor de KhAD/WAD). Een drietal van deze interim measures worden hierbij overgelegd. Op Vluchtweb zijn nog meer interim measures gepubliceerd.*

Op basis van de getroffen interim measures kan worden gesteld dat in elk geval het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van mening is dat niet op voorhand kan worden uitgesloten dat voormalig WAD/KHAD-leden bij terugkeer in Afghanistan géén reëel risico lopen op een behandeling als bedoeld in art. 3 EVRM.

Hetzelfde heeft te gelden voor appellant."

Motiveringsgebrek met betrekking tot de vaststelling dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt bij terugkeer in Afghanistan op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM.

9. Appellant werd bij beschikking d.d. 31 december 1996 van de Minister van Justitie toegelaten als vluchteling. Daarmee werd door de Minister vastgesteld dat appellant in Afghanistan te vrezen heeft voor vervolging. Dat impliceert tevens dat de Minister heeft vastgesteld dat appellant bij terugkeer in Afghanistan ook een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling als bedoeld in art. 3 EVRM.

10. Dat deze situatie niet is veranderd althans dat de Minister onvoldoende heeft gemotiveerd waarom dat wel het geval is, kan worden gebaseerd op een uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen.

De rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, heeft in haar uitspraak d.d. 10 april 2008, AWB 07/45618, JV 2008/240, overwogen:

"Ten aanzien van de positie van ex-communisten en personen die met het communistische regime geassocieerd worden, verwijst verweerder naar hetgeen is vermeld in het algemene ambtsbericht van 31 januari 2007. In dit ambtsbericht is paragraaf 3.4.7 gewijd aan de positie van ex-communisten. Hieruit blijkt dat veel voormalige DVPA-leden en medewerkers van de voormalige inlichtingendiensten KhAD en WAD momenteel voor de Afgaanse overheid, waaronder de veiligheidsdienst, werken. Voorts zijn door oud-DVPA leden verscheidene nieuwe partijen gevormd. Ex-communisten hebben van de zijde van de regering niets te vrezen. Echter, zij lopen toch mogelijk een risico slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen als zij geen bescherming genieten van invloedrijke facties of stammen. De mate waarin zij risico lopen, hangt af van verschillende factoren, waaronder persoonlijke omstandigheden, de familieachtergrond, de vraag of positie die zij ten tijde van het communistische regime hebben bekleed en de mate waarin zij geassocieerd worden met de mensenrechtenschendingen tussen 1978 en 1992.

De rechtbank stelt vast dat verweerder ter uitvoering van de voornoemde uitspraak van de ABRS verwijst naar het algemeen ambtsbericht inzake Afghanistan van 31 januari 2007. Naar de mening van verweerder is de gewijzigde omstandigheid gelegen in het feit dat er geen aanwijzingen zijn dat personen enkel vanwege hun voormalige banden met het communistische regime in het huidige Afghanistan een reëel risico lopen op schending van artikel 3 van het EVRM.

In het algemeen ambtsbericht inzake Afghanistan van november 2003 wordt met betrekking tot de positie van ex-communisten onder meer het navolgende aangegeven:

"De situatie met betrekking tot ex-communisten en personen die met het communistische regime geassocieerd worden, is nog niet geheel duidelijk. Alhoewel zij van de zijde van de overgangsregering niet te vrezen hebben, lopen zij mogelijk toch een risico slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen, als zij geen bescherming genieten van invloedrijke facties of stammen. (...), "

In het algemeen ambtsbericht inzake Afghanistan van juli 2005 wordt met betrekking tot de positie van ex-communisten onder meer het navolgende aangegeven:

"De situatie met betrekking tot ex-communisten en personen die met het communistische regime geassocieerd worden, is nog niet geheel duidelijk. Alhoewel zij van de zijde van de regering niet te vrezen hebben, lopen zij mogelijk toch een risico slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen, als zij geen bescherming genieten van invloedrijke facties of stammen, (...)."

In het algemeen ambtsbericht inzake Afghanistan van januari 2007 wordt met betrekking tot de positie van ex-communisten onder meer het navolgende aangegeven:

"Veel voormalige DVPA-leden en medewerkers van de voormalige inlichtingendiensten KhAD en WAD werken momenteel voor de Afgaanse overheid, waaronder de veiligheidsdienst. Door oud-DVPA leden zijn verscheidene nieuwe partijen gevormd. Alhoewel ex-communisten van de zijde van de regering niets te vrezen hebben, lopen zij mogelijk toch een risico slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen als zij geen bescherming genieten van invloedrijke facties of stammen. (...)"

De rechtbank constateert dat het verschil in de passages van de vorengenoemde ambtsberichten betrekking heeft op het gegeven dat veel ex-communisten nu werkzaam zijn bij de overheid. Dit neemt echter niet weg dat uit de drie aangehaalde ambtsberichten blijkt dat de ex-communisten een risicogroep voor wat betreft een mogelijke schending van het bepaalde in artikel 3 van het EVRM blijven. Naar het oordeel van de rechtbank zijn de ambtsberichten in de kern immers niet veranderd, nu ook in het ambtsbericht van januari 2007 met betrekking tot de positie van de ex-communisten wordt aangegeven dat, alhoewel zij van de zijde van de regering niets te vrezen hebben, zij mogelijk toch een risico lopen slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen als zij geen bescherming genieten van invloedrijke facties of stammen.

Gelet op het vorengaande is verweerder er naar het oordeel van de rechtbank niet in geslaagd om thans voldoende te motiveren dat er sprake is van gewijzigde omstandigheden, die maken dat het niet aannemelijk is dat uitzetting van eiser naar Afghanistan zou kunnen leiden tot schending van het bepaalde in artikel 3 van het EVRM. "

De staatssecretaris heeft hoger beroep ingesteld van deze uitspraak van de rechtbank; het hoger beroep van de Minister van Justitie is door uw Afdeling ongegrond verklaard op 22 december 2008, nr. 200803389/1.

11. Daarbij dient nog te worden bedacht dat appelland jarenlang in Nederland woonachtig is, hij in Afghanistan wordt gezien als een Europeaan en daarom bij terugkeer in negatieve zin opvalt (immers verwesterd en bovendien als Nederland appelland aanmerkt als mensenrechtenschender, zal hij dan anders worden gezien in Afghanistan?), dat hij in Afghanistan op niets en niemand kan terugvallen.

Grief 3.

12. De rechtbank heeft in elk geval artikel 8 EVRM, artikel 67 Vreemdelingenwet 2000 en artikel 3:46 Algemene wet bestuursrecht geschonden, door ten onrechte te overwegen:

"Met betrekking tot eisers beroep op artikel 8 van het EVRM, waarin is bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- en gezinsleven, overweegt de rechtbank dat tussen eiser, zijn echtgenote en zijn vier kinderen, die de Nederlandse nationaliteit bezitten, familie- en gezinsleven bestaat als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Het bestreden besluit strekt tot de ongewenstverklaring van eiser. Dit ontnemt eiser de mogelijkheid van kortdurend verblijf hier te lande, terwijl zijn gezin hier woont. Het bestreden besluit is derhalve in zoverre een inmenging in zijn recht op familie- of gezinsleven.

Teneinde de vraag te beantwoorden of de inmenging op verzoekers recht op gezinsleven met zijn gezin, gelet op artikel 8, tweede lid, van het EVRM gerechtvaardigd is, dient een op de individuele zaak toegespitste belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de Nederlandse Staat een zekere beoordelingsvrijheid toekomt.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder doorslaggevende betekenis mogen toekennen aan het belang van de internationale betrekkingen van Nederland die worden gediend door de ongewenstverklaring van eiser aan wie terecht artikel 1(F) van het Vv is tegengeworpen. Daarbij heeft verweerder mogen meewegen dat geen sprake is van een objectieve belemmering om het familie- en gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen en heeft verweerder er met recht op gewezen dat de echtgenote en de kinderen van eiser de Nederlandse nationaliteit te bezitten, die hen ook in staat stelt eiser te bezoeken in landen buiten Afghanistan."

De rechtbank miskent dat artikel 8 EVRM in de weg staat aan de ongewenstverklaring, miskent ook dat er wel degelijk een objectieve belemmering bestaat om het gezinsleven voort te zetten in Afghanistan.

Toelichting.

Motiveringsgebrek met betrekking tot de belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM.

13. De ongewenstverklaring van appelland komt, bij weging van alle belangen, in strijd met artikel 8 EVRM.

Er dient een belangenafweging te worden toegepast die in overeenstemming is met de maatstaf die door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is aangelegd, onder meer in de zaken *Boultif v. Zwitserland* (2 augustus 2001, nummer 54273/00) en *Üner v. Nederland* (18 oktober 2006, nummer 46410/99).

Het EHRM oordeelt in de zaak *Boultif v. Zwitserland* dat de mate van bescherming afhankelijk is van een aantal criteria, de zogenoemde "guiding principles". Dit zijn: de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf; de duur van het verblijf in het gastland; de tijd die is verstreken sinds het plegen van het strafbare feit en het gedrag na zijn veroordeling; de nationaliteit van de betrokken gezinsleden; de gezinssituatie zoals de duur van het huwelijk of andere factoren die bepalend zijn voor de aard van de relatie; in hoeverre was de echtgenoot op de hoogte van het gepleegde strafbare feit op het moment dat de relatie aanving; in hoeverre zijn er kinderen in de relatie en wat is hun leeftijd. Vooral van belang is in hoeverre het praktisch onmogelijk zal zijn voor de echtgeno(o)t(e) om de vreemdeling te volgen naar zijn of haar land van herkomst.

14. Bij afweging van de belangen, wordt op de eerste plaats gewezen op het feit dat geenszins is aangetoond dat appelland zich heeft schuldig gemaakt aan mensenrechtenschending(en). Wat er ook moge zijn van de werkzaamheden van appelland in Afghanistan: het regime van Najibullah eindigde in 1992, derhalve 18 jaar geleden. Daarna zijn er in elk geval geen activiteiten meer ontplooid door de WAD/KHAD. Appelland heeft in 1996 asiel verzocht in Nederland. Hij is in Nederland nimmer veroordeeld wegens een strafbaar feit. Gezien dit alles kan niet worden volgehouden dat 1. het bewijs is geleverd dat appelland enig strafbaar feit in Afghanistan en Nederland heeft gepleegd, en 2. appelland anno 2010 een gevaar vormt voor de openbare orde.

Appelland verblijft al sedert 1996 in Nederland, derhalve al bijna 14 jaar. Hij werd in het kader van zijn asielerzoek nader gehoord op 2 december 1996. Toen heeft hij al informatie verstrekt waaruit blijkt dat hij voor de KHAD/WAD heeft gewerkt en wat zijn werkzaamheden zijn geweest. Met andere woorden: de Minister wist vrijwel direct na binnenkomst van appelland wat zijn werkzaamheden in Afghanistan zijn geweest en welke rang hij had. Toch was dat geen enkele aanleiding om een verblijfsvergunning te onthouden. Op 15 mei 2002 werd het dossier van appelland overgedragen aan de Unit 1(F) van de IND. Dat is 8 jaar geleden. Indien de Minister vindt dat appelland een gevaar vormt voor de openbare orde omdat appelland een mensenrechtenschender zou zijn, dan valt in het geheel niet te begrijpen dat de onderhavige procedure nog steeds gaande is. Zou appelland een mensenrechtenschender zijn waarvoor geen plaats is in Nederland, had het in rede gelegen dat de Minister appelland direct bij binnenkomst c.q.

direct na overdracht van het dossier aan genoemde unit ongewenst zou hebben verklaard. De traagheid waarmee de Minister in casu beslist duidt er op dat er kennelijk geen bezwaar bestaat tegen de aanwezigheid van appellant in Nederland. In elk geval is de duur van het verblijf van appellant in Nederland en het tijdsverloop een factor van belang waar het gaat om de belangenafweging aan de hand van genoemde "guiding principles".

15. De gezinsleden van eiser zijn allen woonachtig in Nederland en hebben op één kind (zoon) na allen de Nederlandse nationaliteit (is nog immer in bezit van een verblijfsvergunning asiel). Met name de kinderen, die volledig verwesterd zijn en opgeroeid in Nederland, hebben geen enkele band met Afghanistan.

Gegeven de asielsituatie van kan van hem in elk geval niet worden gezegd dat hij zich met zijn vader in Afghanistan zou kunnen vestigen.

De Minister heeft al de gezinsleden destijds in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel. Daarmee werd door de Minister vastgesteld de gezinsleden in Afghanistan te vrezen hebben voor vervolging, zodat zij niet kunnen terugkeren in Afghanistan. Dat de gezinsleden (als gezegd op één kind na) inmiddels zijn genaturaliseerd, doet in het geheel niets af aan de vaststelling dat de gezinsleden te vrezen hebben voor vervolging in Afghanistan. Immers, het verkrijgen van de Nederlandse nationaliteit heeft niet tot gevolg dat daarmee de redenen voor de vrees ongedaan gemaakt zijn.

Los van de asielmotieven destijds, zijn de kinderen van appellant zodanig verwesterd, dat zij ook vanwege die reden niet kunnen terugkeren in Afghanistan.

Niet valt zonder nadere motivering te begrijpen dat de rechtbank heeft geoordeeld dat er geen objectieve belemmering bestaat om het familie- en gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen.

16. Het oordeel van de rechtbank dat de Minister van Justitie doorslaggevende betekenis heeft mogen toekennen aan het belang van de internationale betrekkingen van Nederland die worden gediend door de ongewenstverklaring van appellant aan wie artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen, is volstrekt onbegrijpelijk gezien het tijdsverloop. Zie punt 14.

Conclusie:

17. Appellant concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het beroep tegen de voornoemde beschikking van de toenmalige Staatssecretaris van Justitie thans Minister van Justitie.

's-Gravenhage, 18 augustus 2010

P.C.M. van Schijndel
gemachtigde